

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Риг Веда Упанишади](#) • [Каушитаки Брахмана Упанишади](#)

Каушитаки Брахмана Упанишад

Каушитаки Брахмана Упанишад

Превод от д-р А. Г. Кришна Уориър

Издадено от Теософското издателство, Ченай

Ом! Нека речта ми да бъде основана на (т.е. в съответствие с) ума;

Нека умът ми да бъде основан на речта.

О, Самосияйни, разкрий ми Себе си.

Нека и двамата (речта и умът) бъдете носители на Ведата за мен.

Нека не всичко, което съм чул, да се оттегли от мен.

Ще съединя (т.е. ще залича разликата между) ден

и нощ чрез това обучение.

Ще изрека това, което е вербално вярно;

ще изрека това, което е психически вярно.

Нека това (Брахман) ме защити;

Нека Това защити говорещия (т.е. учителя), нека Това защити мен;

Нека това защити говорещия - нека Това защити говорещия.

Ом! Нека има Мир в мен!

Нека има Мир в моята среда!

Нека има Мир в силите, които действат върху мен!

I-1. Читра Гаргяни, търсейки да извърши жертвоприношение, избра Аруни (за свой свещеник). Той (Аруни) изпрати сина си Светакету (заповядайки му да) служи (като свещеник). Когато той (дойде и) седна, Гаргяни го попита: „Сине на Гаутама! (Прераждането) свършва ли в света, в който ще ме поставиш, или има някакво жилище в света, където ще ме поставиш?“ Той отговори: „Не знам това. Добре, нека попитам (моя) учител.“ Той (Светакету) се върна при баща си и каза: „Той (както по-горе); ме попита: как да отговоря?“ Той (бащата) каза: „Аз също не знам това. Нека продължим ведическите си изследвания в неговия дом и да получим (информацията) която другите предлагат. Нека и двамата отидем.“

След това, с гориво в ръка, той (Аруни) се върна при Читра Гаргяни и каза: „Нека се обърна към теб като ученик.“ Тогава на него (Аруни) той каза: „Достоен си за свещено знание, Гаутама, който се обърна към мен (като ученик).“ Елате, ще ви го открия.“

I-2. Той каза: „Който напусне този свят, всички отиват на луната. В ранната половина (на лунния месец) тя (луната) процъфтява от жизнените им дихания; във втората половина тя ги кара да се възпроизвеждат. Луната наистина е вратата към небесния свят. Който отговори така (правилно), него тя освобождава (да отиде по-нататък). (но) който не отговори, превърнал се в дъжд, (тя) вали тук долу. Тук той се превръща в червей или насекомо или риба, или птица, или лъв, или глиган, или змия, или тигър, или човек, или някой друг в това или онова състояние според неговите дела и знания. Този, който е дошъл така, се пита: „Кой си ти?“ Той трябва да отговори:

„О, сезони, от Сияйната (луна) семето е събрано, както е падало от петнадесеткратното (полулунния месец) от дома на бащите. Като такъв, поставете ме в човек като посредник.“ С мъжа като агент, в майка ми се вливаш.

„Аз съм роден, бидейки роден като дванадесетия или тринадесетия следващ месец посредством дванадесеткратния или тринадесеткратния баща

(годината). В знанието за това съм аз; защото в знанието за обратното съм аз. Затова се стремете, о, сезони, да ме направите безсмъртен, чрез тази истина, чрез тази аскеза, аз съм сезон. Аз съм от сезона, кой си ти? „Аз съм ти“. Той го пуска да продължи по-нататък.

I-3. „След като е навлязъл в този Път на боговете, той отива в света на Преден, (после) в света на Въздуха, (после) в света на Варуна, (после) в света на Адитя, (после) в света на Индра; (после) в света на Праджапати, (после) в света на Брахма.“ Този свят на Брахма има езеро Ара, моментите на Йештихас, река Виджара, тримата Иля, град Саладжа, обиталището Апараджита, пазителите на порти Индра и Праджапати, залата Вибху, трона Вичакшана, ложето Амитауджас, любимата Манаси и нейния двойник Чаксуси, които, вземайки цветя, наистина изплитат световите, майките, дойките, нимфите и реките. При него идва този, който знае това. При него Брахма (казва): „Бягайте. С моята слава наистина той е достигнал река Вираджа, вечната. Той наистина няма да остарее.“

I-4. „При него отиват петстотин Апсари, сто носещи гирлянди, сто носещи мехлеми, сто носещи ароматни вещества, сто с одежди, сто с плодове. Те го украсяват с украшенията на Брахма. Украсен с украшенията на Брахма, познаващият Брахма отива при Брахма. Той идва до езерото Ара: той го прекосява с ума си.“ Стигайки до него, онези, които познават (само) непосредственото (настояще), потъват. Той стига до моментите Йестиха, които бягат от него. Той стига до река Вираджа. Той я прекосява само с ума си. Там той се отърсва от добрите и злите си дела. Неговите скъпи роднини наследяват добрите дела, а нескъпите - злите. Тогава, точно както човек, който кара колесница, гледа колелото на колесницата, така той гледа деня и нощта; така и добрите и злите дела и двойките противоположности. Така той, познаващият Брахман, лишен от добри дела, лишен от зли дела, отива при Брахман.

I-5. Той стига до дървото Иля и ароматът на Брахман влиза в него. Той стига до града Саладжа; вкусът на Брахман влиза в него. Той стига до обиталището Апараджита; мощта на Брахман влиза в него. Той стига до портиерите Индра и Праджапати; те бягат от него. Той стига до залата Вибху; славата на Брахма влиза в него. Той стига до трона Вичаксана; Брихад и Ратантара саманите са двата му предни крака; Сяйта и Наудхаса - двата задни крака; Вайрупа и Вайчаджа - двете надлъжни части; Шаквара и Райвата - двете напречни. Това е

Интелигентност; защото чрез интелигентност човек разпознава.

Той стига до ложето Амитауджас (на неизмерим блясък); това е жизненият дъх. Миналото и бъдещето са двата му предни крака; просперитетът и земята са двата задни крака; Бхадра и Яджнаяджния (Саманите) са двете части за глава. Брихад и Ратантара са двете надлъжни части. Стиховете, песнопенията и възжетата са опънати надлъжно. Жертвените формули са кръстосаните. Някои стъбла са разстланата част; Удгита е опората; просперитетът е възглавницата. Върху нея седи Брахма. Този, който знае това, се изкачва върху нея само с един крак в началото. Брахма го пита: Кой си ти? На него той трябва да отговори: Аз съм сезон, на сезоните. От пространството като утроба съм произведен като сперма за съпруга, като блясъка на годината, като аз-а на всяко отделно същество. Това, което си ти, това съм аз. На него той казва: „Кой съм аз“.

I-6. Аз-ът като Истина; той е Аз-ът на всички и е Брахман. Той трябва да каже: „Истинското“. „Какво е това, а именно, Истинското?“ Какво е различно от боговете (сетивните органи) и жизнените вдишвания, това е сат (което е). Що се отнася до боговете и жизнените вдишвания, те са твам (ти). Това се изразява с думата сатям. Тя е толкова обширна, колкото всичко това. Ти си този свят-цял. Така тогава той му говори. Същото това е изразено от стих от Риг:

Имайки Яджус за корем, имайки Саман за глава,
имайки Рик за нетленна форма.

Брахман ли е - така трябва да бъде познат.

Великото сетивно се състои във Ведите.

Той му казва: „С какво човек придобива много мъжки имена?“ Той трябва да отговори: „С жизнения дъх“.

„С какво човек придобива женските имена?“ „С речта“.

„С какво по-чистите?“ С ума“.

„С какво миризмите?“ „С обонянието“.

„С какво формите?“ „С окото“.

„Със звуците?“ „С ушите“.

„С вкуса на храната?“ „С езика“.

„С действията?“ „С двете ръце“.

„С удоволствието и болката?“ „С тялото“.

„С блаженството, насладата и размножаването?“ „С половия орган“.

„С движението?“ „С двата крака“.

„С мислите, какво трябва да се разбира и желае?“ „С интелигентността“, би трябвало да каже той. На него той казва: „Водите наистина са моят свят. Това е твоят? Каквато и победа да е на Брахма, каквото и постижение да спечели, тази победа да постигне, кой знае това, кой знае онова“.

II-1. „Прана (жизненоважният Дъх) е Брахма, така наистина казваше Каушитаки. На същия този жизненоважен Дъх, който е Брахма, наистина умът е пратеникът; окото - защитникът; ухото - вестителят; речта - обграждащият. Този, който наистина познава ума като пратеник на този Жизненоважен Дъх, който е Брахма, става пратеник. Този, който познава окото като защитник, става обладан от защитник; този, който познава ухото като вестител, става обладан от вестител: този, който познава речта като обграждащия, става обладан от обграждащ.

На този жизненоважен Дъх като Брахма всички тези богове (т.е. ум, възраст, ухо, реч) принасят непросени жертви. По същия начин, наистина, на този жизненоважен Дъх всички същества принасят непросени жертви.

Тайната доктрина на този, който знае това: Човек не трябва да проси. Сякаш, след като е просил от село и не е получил (нищо), човек трябва да седне и да каже: „Няма да ям (нищо), което е дадено оттук“. Същите тези, които преди са отказвали, сега го канят.“ Това е законът за този, който не проси. Но тези, които го канят, са даващите храна (казвайки) „Нека ви я дадем“.

II-2. „Жизненият дъх е Брахма“. Така наистина казваше Паингя. От този жизнения дъх върху Брахма, зад речта е затворено окото; зад окото е затворено ухото; зад ухото е затворен умът; зад ума е затворен жизнения дъх. На същия този жизнения дъх като Брахма, всички тези богове принасят принос непросен. Така и на същия този жизнения дъх, всички живи същества принасят принос непросен. За този, който знае това, тайната доктрина е: „Човек не бива да проси“. Сякаш, след като е просил и не е получил (нищо), човек трябва да седне и да каже: „Няма да ям (нищо), което е дадено оттук“. Същите тези, които преди са отказвали, сега го канят. Това е законът за този, който не проси. Но тези, които го канят, са даващите храна (казвайки) „Нека ви дадем“.

II-3. Сега, следващото е придобиването на най-висшето съкровище. Ако някой пожелае най-висшето съкровище, било то в нощта на пълнолуние,

или в нощта на новолуние, или по време на светлата половина на луната под благоприятно съзвездие - в един от тези периоди - след като е запалил огън, е пометено наоколо, е показано на свещената трева, е поръсено наоколо, е преклонено надясно, с лъжица или с дървена купа, или с метална чаша, той предлага приноси от разтопено масло (с думите);

Божеството, наречено реч, е доставчик.

Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си. Да живее!

Божеството, наречено жизнено Дъх, е доставчик.

Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си. Да живее!

Божеството, наречено око, е доставчик. Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си.

Да живее!

Божеството, наречено ухо, е доставчик. Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си.

Да живее!

Божеството, наречено ум, е доставчик. Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си.

Да живее!

Божеството, наречено интелигентност, е доставчик. Нека то ми осигури това нещо от еди-кой си. Да живее!

След това, след като вдиша миризмата на дима, след като натри крайниците си с мехлема от разтопено масло, той мълчаливо трябва да излезе, да заяви целта си или да изпрати пратеник. Той наистина постига това.

II-4. Сега следва копнежът, който трябва да бъде осъществен с божествените сили.

Ако някой желае да бъде обичан от мъж или жена, или от мъже, или от жени, в един от същите тези моменти, след като е запалил огън, той предлага по абсолютно същия начин приноси от разтопено масло, казвайки: „Твоята реч жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живее!

Твоето жизнено Дъх жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живее!

Твоето око жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живее!“

Ухото ти жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живееш!

Ума ти жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живееш!

Интелигентността ти жертвам в мен, ти еди-кой си; Да живееш!

След това, след като вдиша миризмата на дима, след като натърка крайниците

си с разтопено масло, тихо той трябва да излезе и да пожелае да се приближи и докосне, или просто да застане и да разговаря откъм вятъра. Той наистина става обичан.

Наистина копнежът по него.

II-5. Сега, следващо, самообладание според Пратардана или Вътрешната Агнихотра, както я наричат. Наистина, докато човек е на върха, той не е в състояние да диша. Тогава той жертва жизненоважното си дишане в речта. Докато, наистина, човек диша, той не е в състояние да говори. Тогава той жертва речта в дишането. Тези две са безкрайни безсмъртни жертвоприношения. Буден или спящ, човек непрекъснато, без прекъсване ги прави. Сега, каквито и други жертвоприношения да има, те имат край, защото се състоят от дела. Знаейки точно това, древните наистина не са извършвали жертвоприношението Агнихотра.

II-6. Сега, какво е Брахман! Уктха (Рецитирането) е Брахман (свещена дума) - Така наистина е казвал Сушкабхангара. Човек трябва да медитира върху него като върху Риг (химн на хваление); Наистина всички същества пеят хваление за неговото величие. Човек трябва да медитира върху него като върху Яджус (жертвената формула); Наистина към него всички същества са обединени за неговото величие. Човек трябва да медитира върху него като върху Саман (песен); Наистина към него всички същества се прекланят за неговото величие. Човек трябва да медитира върху него като върху Шри (красота). Човек трябва да медитира върху него като върху Ясас (слава); Човек трябва да медитира върху него като върху Теджас (блясък). Тъй като това (Уктха) е най-красивото, най-славното, най-бляскавото сред възгласите на хваление (Шастри), така и този, който познава това, е най-красивият, най-славният, най-бляскавият сред всички същества.

Така жрецът Адхварю подготвя това аз, което е свързано с жертвоприношението и което се състои от работа. В него той вплита това, което се състои от Яджус. В това, което се състои от Яджус, жрецът Хотир вплита това, което се състои от Риг. В това, което се състои от Риг, жрецът Удгатир вплита това, което се състои от Саман. Това е азът на цялото тройно знание. И така, този, който знае това, става азът на Индра.

II-7. Всепобеждаващият Кауситаки наистина е имал навика да се покланя на

изгряващото слънце, след като е извършил обряда със свещения конец, след като е донесъл вода, след като е поръсил три пъти съда с вода, казвайки: „Ти си избавител; вземи греха ми“. По същия начин той (обичал да се покланя на слънцето), когато то е било в умственото небе, казвайки: „Ти си върховният избавител, вземи греха ми!“ По същия начин той (обичал да се покланя на слънцето), когато е залязвало, казвайки: „Ти си пълният избавител; вземи греха ми напълно“. Какъвто и грях да е извършил денем или нощем, той го отнема.

По същия начин, който знае това, почита слънцето по същия начин. Какъвто и грях да извърши човек денем или нощем, той го премахва напълно.

II-8. Сега, месец след месец, по време на новолунието, когато то настъпи, човек трябва по същия начин да се покланя на луната, както се появява на запад, или да хвърля две стръкчета трева към нея, казвайки:

Това сърце на ума, с красиви очертания

, което почива на небето в луната,

мисля, че знам това,

нека не плача за злото на децата.

Наистина децата му не го изпреварват. Така е и с този, на когото се е родил син.

Сега, в случая с този, на когото не се е родил син. „Умножай се. Нека (сила) влезе в теб. Нека мляко и храна се съберат в теб, нека това, което Адитите радват.“ След като промърмори тези три стиха, той казва: Не се увеличавай чрез нашето жизнено дихание, чрез нашето потомство, чрез нашия добитък. Този, който ни мрази, и този, когото ние мразим, се увеличава чрез своето дихание, чрез своето потомство, чрез своя добитък. аз се обръщам с обръщането на Индра; обръщам се заедно със завъртането на слънцето.“ Така той се обръща към дясната ръка.

II-9. Така в нощта на пълнолунието човек трябва да се покланя по същия начин на луната, както се появява на изток, казвайки: „Ти си далечният блестящ Цар Сом, петоустият, Господарят на творението. Брахмана е една от твоите усти. С тази уста ти ядеш Царете. С тази уста ме направи ядещ храна. Царят е една от твоите усти. С тази уста ти ядеш хората. С тази уста ме направи ядещ храна.“ Ястребът е едната ти уста. С тази уста ядеш птици. С тази уста ме направи ядещ на храна. Огънят е едната ти уста. С тази уста ядеш този свят. С тази уста

ме направи ядец на храна. В теб е пета уста. С тази уста ти ядеш всички същества. С тази уста ме направи ядец на храна.“

II-10. Не прахосвайте с жизнения си дъх, потомството си или добитъка си. Този, който ни мрази, и този, когото ние мразим - прахосвайте с жизнения си дъх, потомството си, добитъка си.

Така се обръщам с обръщането на боговете; обръщам се с обръщането на слънцето. След това той се обръща към дясната ръка.

Сега, когато е на път да легне със съпруга, човек трябва да докосне сърцето ѝ и да каже:

Това, което е в сърцето ти, о, прекрасна, е поставено - в Праджапати.

С това, о, Царице на Безсмъртието, нека не сполетиш децата на злото.

Децата ѝ тогава не я изпреварват.

II-11. Сега, когато човек е отсъствал, при завръщането си, той трябва да целуне главата на сина си и да каже: От всеки мой крайник си роден. „От сърцето ми си роден; о, сине, ти наистина си аз. Нека живееш сто есени!“ Ети и ей, той взема името си. „Стани камък! Стани брадва. Стани непобедимо злато. Блясък, сине, наистина си ти, затова живеи сто есени!“ Ети и ей, той взема името си.

След това го прегръща, казвайки: „С каквото Праджапати прегърна своите създания за тяхно благополучие, с това аз прегръщам теб, еди-кой си.“

След това промърморва в дясното му ухо: „Дари го, о, Магхаван, о, Нападател“, а в лявото си (ухо): „О, Индра, дари най-превъзходни притежания. Не прекъсвай (линията на нашия род). Не се страхувай; живеи сто есени на живота. Сине, целувам главата ти с твоето име“. Три пъти трябва да целуне главата му. „Муча над теб с мучене на крави“. Три пъти той трябва да муче над главата си.

II-12. Сега, следващо, умирането около боговете.

Този Брахман наистина блести, когато огънят пламти; по същия начин той умира, когато не пламти. Блясъкът му отива към слънцето; жизненият му дъх към вятъра. Този Брахман наистина блести, когато слънцето се вижда; по същия начин той умира, когато не се вижда. Блясъкът му отива към луната; жизненият му дъх към вятъра. Този Брахман наистина блести, когато светкавицата проблясва; по същия начин той умира, когато не проблясва. Блясъкът му отива към областите на пространството; жизненият му дъх към вятъра. Всички тези божества, наистина, след като са влезли във вятъра, не

загиват, когато умрат във вятъра. Оттам наистина те излизат отново. Така по отношение на божествата.

II-13. Сега, по отношение на Аза.

Този Брахман наистина блести, когато човек говори с реч; по същия начин това умира, когато човек не говори. Блясъкът му отива към окото; жизненият му дъх към жизнения дъх. Този Брахман наистина блести, когато човек вижда с окото; по същия начин това умира, когато човек не вижда. Блясъкът му отива към ухото; жизненият му дъх към жизнения дъх. Този Брахман наистина блести, когато човек чува с ухото; по същия начин той умира, когато човек не чува. Неговият блясък отива в ума; е жизнено дъх за жизненото дъх. Този Брахман наистина блести, когато човек мисли с ума; по същия начин той умира, когато човек не мисли. Неговият блясък отива в жизненото дъх; жизненото му дъх - в жизненото дъх. Всички тези божества наистина са влезли в жизненото дъх, не загиват, когато са го направили в жизненото дъх. Оттам наистина те излизат отново. Така че, наистина, наистина, ако върху този, който знае това, и планините, южните и северните, се търкулнат напред, опитвайки се да го смажат, те няма да го смажат. Но онези, които го мразят, и онези, които самият той мрази - всички те умират около него.

II-14. Сега, следващото, допускането за висше съвършенство.

Всички тези божества, наистина, спорейки помежду си относно собственото си превъзходство, излязоха от това тяло. Недишащо, то лежеше сухо като парче дърво. Тогава речта влезе в него. То просто лежеше, говорейки с реч. Тогава окото влезе в него; то просто лежеше, говорейки с реч, виждайки с око. Тогава ухото влезе в него; то просто лежеше, говорейки с реч, виждайки с око, чувайки с ухо. Тогава умът влезе в него; той просто лежеше, говорейки с реч, виждайки с око, чувайки с ухо, мислейки с ума. Тогава жизненият дъх влезе в него и тогава, наистина, то веднага се въздигна. Всички тези божества, след като наистина разпознаха превъзходството на жизнения дъх, след като разбраха единствено жизнения дъх като същността на интелигентността, излязоха от това тяло, всички заедно. След като влязоха във вятъра, имайки природата на пространството, отидоха в небесния свят. По същия начин, наистина, този, който знае това, след като разпозна превъзходството на жизнения дъх, след като разбра единствено жизнения дъх като същността на интелигентността, излиза от тялото с всичко това. След като е влязъл във вятъра, имайки природата на пространството, той отива в небето. Той отива там, където са тези

богове. След като достигне това, този, който знае това, става безсмъртен, както боговете са безсмъртни.

II-15. Сега, следва церемонията между баща и син или предаването, както я наричат.

Баща, който е на път да си тръгне, вика сина си. След като е поръсил къщата с нова трева, е запалил огъня, е поставил близо до нея съд с вода с кана, самият той е покрит с чиста дреха, бащата остава да лежи. След като идва, синът ляга отгоре, докосвайки органи с органи. Или (бащата) може да му предаде, седнал лице в лице. След това му предава (така):

Баща: Речта Си в теб бих поставил.

Син: Речта

ти бих поставил в мен. Баща: Дъхът

ми в теб бих поставил. Син: Дъхът ми в мен. Баща: Окоето ми в теб

бих поставил . Син : Окоето ти в мен. Баща: Ухото ми в теб бих поставил. Син :

Ухото ти в мен. Баща: Вкусът на храната ми в теб бих поставил. Син: Приемам

вкусовете ти от храната в мен. Отец: Бих поставил делата си в теб. Син:

Приемам делата ти в мен. Отец: Бих поставил удоволствието и болката си в

теб. Син: Приемам удоволствието и болката ти в мен. Отец: Бих поставил

блаженството, насладата и размножаването си в теб. Син: Приемам

блаженството, насладата и размножаването ти в мен. Отец: Бих поставил

движението си в теб. Син: Приемам движението ти в мен. Отец: Бих поставил

ума си в теб. Син: Приемам ума ти в мен. Отец: Бих поставил интелигентността

си в теб. Син: Приемам интелигентността ти в мен.

Ако обаче не е в състояние да говори много, нека бащата каже накратко: „В теб бих вложил жизнените си вдишвания“ и синът (отговаря): „В мен поемам ви жизнени вдишвания“.

След това, обръщайки се надясно, той отива на изток. Бащата извиква след него: „Моята слава, свещен блясък и слава се наслаждават на теб“. Тогава другият поглежда през лявото си рамо. След като е скрил (лицето си) с ръка или го е покрил (с края на дрехата си), той казва: „Нека получиш небесни светове и всички желания“. Ако бащата оздравее, той трябва да живее под властта на сина си; или трябва да се скита (като просяк). Ако обаче умре, нека извършат погребения, както трябва да се извършат.

III-1. Пратардана, синът на Диводаса, чрез борба и мъжественост наистина достигна любимото жилище на Индра. Тогава Индра му каза: Пратардана, избери благодат.

Тогава Пратардана каза: „Избери ли ти сам за мен онази благодат, която смяташ за най-благотворна за човека?“ Индра му каза: „Висшият наистина не избира за по-нисшия. Избери ли ти сам.“ „Тогава наистина няма благодат за мен“, каза Пратардана. Но Индра не се отклони от истината, защото Индра е истина. Индра му каза: „Разбери само мен. Това наистина смятам за най-благотворно за човека, а именно, че човек трябва да ме разбере. Аз убих триглавия Твастир; предадох Арунмукхите, аскетите, на вълците. Нарушавайки много договори, убих хората на Прахлада в небето, Пауломите в атмосферата, Калаканджите на земята. От мен, какъвто бях тогава, нито един косъм не беше наранен.

Така че той ме познава така - с никое негово дело не е наранен светът му, нито с кражба, нито с убийство на ембрион, нито с убийството на майка си, нито с убийството на баща си.“ Ако е извършил някакво зло, тъмният цвят не изчезва от лицето му.

III-2. Тогава той (Индра) каза: Аз съм Духът на жизнения дъх, интелигентният Аз. Като такъв, почитайте ме като живот, като безсмъртие. Животът е жизнения дъх: жизнения дъх е живот. Защото докато жизнения дъх остава в тялото, толкова дълго има живот. Защото наистина с жизнения дъх човек получава безсмъртие в този свят; с интелигентност - истинско разбиране. Така че този, който ме почита като живот, като безсмъртие, достига пълния срок на живота в този свят; той получава безсмъртие и неразрушимост в небесния свят.

Сега, по този въпрос някои казват: Жизнените вдишвания наистина се сливат в единство: (иначе) човек не би могъл веднага да познае име чрез реч, форма чрез око, звук чрез ухо, мисъл чрез ума. Жизнените вдишвания, като единство, наистина карат да се знаят всички неща тук, едно по едно. Всички жизнени вдишвания говорят заедно с речта, когато тя говори. Всички жизнени вдишвания виждат заедно с окото, когато то вижда. Всички жизнени вдишвания чуват заедно с ухото, когато то чува. Всички жизнени вдишвания мислят заедно с ума, когато той мисли. Всички жизнени вдишвания дишат заедно с дъха, когато той диша.

„Наистина е така“, каза Индра. Има обаче превъзходно съвършенство сред жизнените вдишвания.

III-3. Човек живее без реч, защото виждаме немите.

Човек живее без око, защото виждаме слепите.

Човек живее без ухо, защото виждаме глухите.

Човек живее без ум, защото виждаме детинските.

Човек живее с отрязани ръце; Човек живее с отрязани крака; защото така виждаме.

Но сега именно виталният дъх, дори аз-ът на интелигентността, хваща това тяло и го издига. Затова човек трябва да го почита като Уктха. Това е всепоглъщащото във виталния дъх. Що се отнася до виталния дъх, наистина това е интелигентност; що се отнася до интелигентността, наистина това е виталният дъх. Това е неговият възглед, това е неговото разбиране.

Когато човек е толкова заспал, че не вижда никакви сънища, тогава той става едно с този виталния дъх. Тогава речта заедно с всички имена отива към него; окото заедно с всички форми отива към него; ухото заедно с всички звуци отива

към него; умът заедно с всички мисли отива към него. Когато се събуди, както от пламтящ огън искри биха летели във всички посоки, така и от този аз виталните дъхове продължават към съответните им места; от виталните дъхове, боговете (сетивата); от боговете, световите. Същото това виталния дъх, аз-ът на интелигентността, хваща тялото и го издига. Затова човек трябва да го почита като Уктха. Това е всеобхватното в жизнения дъх.

Що се отнася до жизнения дъх, наистина това е Азът като интелигентност; що се отнася до интелигентността, това е жизненият дъх. Това е доказателството за него, разбирането за него.

Когато един слаб човек е на път да умре, изпадне в такава слабост, че изпада в вцепенение, за него казват: „Мислите му са се оттеглили; той не чува; той не говори с думи; той не мисли“. Така той става едно с единствено жизнения дъх. Тогава речта заедно с всички имена отива при него; окото заедно с всички форми отива при него; ухото заедно с всички звуци отива при него; умът заедно с всички мисли отива при него.

Когато напусне тялото си, той си тръгва заедно с всички тях. Когато се събуди, както от пламтящ огън искри биха летели във всички посоки, така и от този Аз жизнените дихания се отправят към съответните им места; от жизнените дихания - боговете; от боговете - световите.

III-4. Когато напусне тялото, речта излива всички имена в него; чрез речта той получава всички имена. Жизненото дихание излива всички аромати в него; с дишането той получава всички аромати. Окото излива всички форми в него; с окото той получава всички форми. Ухото излива всички звуци в него; с ухото той получава всички звуци. Умът излива всички мисли в него. С ума той получава всички мисли. Това е всеполучаващото в жизненото дихание.

Що се отнася до жизненото дихание, наистина това е интелигентността. Що се отнася до интелигентността, наистина това е жизненото дихание; защото заедно тези две пребивават в това тяло; заедно двете си тръгват. Сега тогава ще обясним как всички същества стават едно с тази интелигентност.

III-5. Речта е една част, извадена от него. Името е неговият външно корелиран обектен елемент. Дъхът е една част, извадена от него. Миризмата е неговият

външно корелиран обектен елемент. Окоето е една част, извадена от него. Формата е неговият външно корелиран обектен елемент. Ухото е една част, извадена от него. Звукът е неговият външно корелиран обектен елемент. Езикът е една част, извадена от него. Вкусът на храната е неговият външно корелиран обектен елемент. Двете ръце са една част, извадена от него. Работата е техният външно корелиран обектен елемент. Тялото е една част, извадена от него. Удоволствието и болката са неговите външно корелиран обектен елемент. Генералният орган е една част, извадена от него. Блаженство, наслада и размножаване са неговите външно корелиран обектен елемент. Двата крака са една част, извадена от него. Движенията са техният външно корелиран обектен елемент. Умът е една част, извадена от него. Мислите и желанията са неговият външно корелиран обектен елемент.

III-6. С речта, подкрепена от интелигентност, човек получава всички имена. С жизнения дъх, подкрепен от интелигентност, човек получава всички миризми. С окоето, монтирано от интелигентността, човек получава всички форми. С ухото, монтирано от интелигентността, човек получава всички звуци. С езика, монтиран от интелигентността, човек получава всички вкусове. С ръцете, монтирани от интелигентността, човек получава всички дела. С тялото, монтирано от интелигентността, човек получава удоволствие и болка. С генеративния орган, монтиран от интелигентността, човек получава блаженство, наслада и размножаване. С краката, монтирани от интелигентността, човек получава всички движения. С ума, монтиран от интелигентността, човек получава всички мисли, това, което трябва да се разбере чрез мисъл и желание.

III-7. Защото наистина без интелигентност речта не би направила известно никакво име.

„Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах това име“.

Защото наистина без интелигентност дъхът не би направил известна никаква миризма.

„Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах тази миризма“.

Защото наистина без интелигентност окоето не би направило известна никаква форма.

„Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах тази форма“.

Защото наистина без интелигентност ухото не би направило известен никакъв звук.

„Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах звука“.

Защото наистина без интелигентност езикът не би направил известен никакъв вкус на храна. „Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах този вкус на храната“.

Защото наистина без интелигентност двете ръце не биха извършили никакво действие. „Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах това действие“.

Защото наистина без интелигентност тялото не би изявило никакво удоволствие или болка. „Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах това удоволствие и болка“.

Защото наистина без интелигентност генеративният орган не би изявил никакво блаженство, наслада и размножаване. „Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах това блаженство, наслада и размножаване“.

Защото наистина без интелигентност двата крака не биха изявили никакво движение. „Умът ми беше другаде“, казва човек, „не разпознах това движение“.

Защото наистина без интелигентност
никаква мисъл не би била осъществена, нищо познаваемо не би било
разпознато.

III-8. Човек трябва да спечели чистото познание за единството на Брахман и Атман.

Речта не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава говорещия. Обонянето не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва

да познава обоняващия. Формата не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава виждащия.

Звукът не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава слушателя.

Вкусът на храната не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава познавача на вкуса на храната.

Делото не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава извършващия го.

Удоволствието и болката не са това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава разпознавача на удоволствието и болката.

Блаженството, насладата и размножаването не са това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава разпознавача на блаженството, насладата и размножаването.

Ходенето не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да

познава ходещия.

Умът не е това, което човек трябва да се стреми да знае; човек трябва да познава мислещия.

Тези десет основни елемента наистина се отнасят до интелигентността. Тези десет интелектуални елемента се отнасят до съществуването. Наистина, ако нямаше елементи на съществуване, нямаше да има елементи на интелигентност. Наистина, ако нямаше елементи на интелигентност, нямаше да има елементи на съществуване. Наистина, само от двата начина, никаква форма не би била възможна.

И това (Азът на интелигентността) не е различно. Но както на колесница, тялото е фиксирано върху спиците, а спиците са фиксирани върху главината, така и тези елементи на съществуване са фиксирани върху елементите на интелигентността; елементите на интелигентността са фиксирани върху жизнения дъх.

Този жизнен дъх наистина е Азът на интелигентността: (той е) блаженство, вечен, безсмъртен. Той не става по-велик с добри действия, нито пък по-малък с лоши действия. Той наистина кара този, когото желае да изведе от този свят, да извърши добри действия. Той също така наистина кара този, когото желае да изведе надолу, да извърши лоши действия. Той е защитникът на света; той е суверенът на света; той е Господарят на всичко. „Той съм аз“ - този трябва да знае. „Той е моето Аз“ - Този трябва да знае.

IV-1. И така, наистина имаше Гаргя Балаки, известен ведически учен. Той живееше сред Ушинарите, Сатваните и Матсиите, сред Куру и Панчалите, сред Кашите и Видехите. Като дошъл при Аджаташатру от Каши, той казал: „Нека ти разкрия Брахман“. Тогава Аджаташатру казал: „Хиляда (крави) ти даваме“. При такава дума наистина хората се стекоха заедно, викайки „Джанака! Джанака!“

IV-2. В слънцето великото, в луната храната, в мълнията истината, в гръмотевицата звукът, във вятъра Индра Вайкунтха, в пространството пълнотата, в огъня Победителят, във водата блясъкът - така по отношение на божествата. Сега, по отношение на себе си; в огледалото отражението; в сянката двойникът, в ехото животът, в здравата смърт, в съня Яма (Властелинът на смъртта), в тялото Праджапати, в дясното око речта, в лявото око истината.

IV-3. Тогава Балаки каза: Този, който е този човек на слънцето, върху него наистина медитирам. На него Аджаташатру каза: Накарай ме да не говоря за него! Като великия, облечения в бели одежди, Върховния, главата на всички същества - така наистина медитирам върху него. Този, който медитира върху него, така става наистина върховен, глава на всички същества.

IV-4. Тогава Балаки каза: „Този, който е човекът на луната, върху него наистина медитирам“. Тогава на него Аджаташатру каза: Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него, питайки Сома, като аз-а на храната. Този, който медитира върху него, така става наистина аз-а на храната.

IV-5. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека, наистина, който е човекът в мълнията“. Тогава Аджаташатру му каза: Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за аз-а на истината. Този, който медитира върху него, по този начин наистина става аз-а на истината (на блясъка).

IV-6. Тогава Балаки каза: Медитирам върху човека в гръмотевицата“. Тогава Аджаташатру му каза: Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за аз-а на звука. Този, който медитира върху него, по този начин наистина става аз-а на звука.

IV-7. Тогава Балаки каза: Медитирам върху човека във вятъра“. Тогава Аджаташатру му каза: Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като Индра Вайкунтха или като непобедимата армия. Този, който медитира върху него, по този начин наистина става триумфиращият, непобедимият, победителят на противниците.

IV-8. Тогава Балаки каза: Медитирам върху човека в пространството“. Тогава Аджаташатру му каза: Накарай ме да не говоря с него! Аз медитирам върху него като върху Брахман, активен в пълнолуние. Този, който медитира върху него, по този начин се изпълва с потомство, добитък, слава, сиянието на святостта и небесния свят, той достига пълния срок на живота.

IV-9. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека в огъня“. Тогава Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря с него! Аз медитирам върху него като върху Победителя. Този, който медитира върху него, по този начин

наистина става победител на другите.“

IV-10. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека във водата“. Тогава Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря с него! Аз медитирам върху него като върху Аза на Бляска на името. Така по отношение на божествата...

IV-11. Сега, по отношение на себе си.

Тогава Балаки каза: „Аз наистина медитирам върху човека в огледалото“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря с него!“ Медитирам върху него като (отразеното) подобие. Тогава, който медитира върху него по този начин, в неговото потомство се ражда истинско подобие на него, а не несъответствие.

IV-12. Тогава Балаки каза: „Аз наистина медитирам върху човека в сянката“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря върху него! Медитирам върху него като неразделния Двойник.“ Тогава, който медитира върху него по този начин, получава от неговата секунда и става обладан от неговия двойник.

IV-13. Тогава Балаки каза: „Аз наистина медитирам върху човека в ехото“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря върху него! Медитирам върху него като върху живот. Тогава, който медитира върху него по този начин, не преминава в безсъзнание преди времето си.

IV-14. Тогава Балаки каза: „Аз наистина медитирам върху човека в звука“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря върху него! Медитирам върху него като върху Смъртта.“ Тогава, който медитира върху него по този начин, не умира преди времето си.

IV-15. Тогава Балаки каза: „Аз наистина медитирам върху човека, който, докато

спи, се движи насън“. Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за Цар Яма! Тогава този, който медитира върху него по този начин, към неговото върховенство всичко тук е покорено.

IV-16. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека, който е в това тяло“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за Праджапати. Тогава този, който медитира върху него по този начин, се увеличава с потомство, добитък, слава, бляска на святостта, небесния свят; той достига пълния срок на живота.

IV-17. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека в дясното око“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за аз-а на речта, аз-а на огъня, аз-а на светлината. Тогава този, който медитира върху него, по този начин става аз-а на всички тях.

IV-18. Тогава Балаки каза: „Аз медитирам върху човека в лявото око“.

Аджаташатру му каза: „Накарай ме да не говоря за него! Медитирам върху него като за аз-а на истината, аз-а на мълнията, аз-а на яркостта. Тогава този, който медитира върху него, по този начин става аз-а на всички тях.

“ IV-19. Тогава Балаки замълча. Тогава Аджаташатру му каза: „Само толкова, Балаки?“ „Само толкова“, отговори Балаки. Тогава Аджаташатру му каза: „Напразно наистина разговаряше, казвайки „Нека ти обявя Брахман“. Наистина той, Балаки, който е създателят на тези хора, чието наистина е това дело, само той може да бъде познат.“

Тогава Балаки, с гориво в ръка, се приближи и каза: „Приеми ме като ученик“. Тогава Аджаташатру му каза: „Това смятам за форма (на поведение), противоречаща на природата, кшатрия да приема Брахмана като ученик. (Но ела).“ „Ще те накарам да разбереш.“ След това, хванал го за ръка, той тръгнал. Тогава двамата срещнали един заспал човек. Аджаташатру го повикал (казвайки): „О, Велики, Белооблечен Царю, Сом!“ Но той просто лежел мълчаливо. После го бутнал с тояга. Той веднага станал. Тогава Аджаташатру му казал: Къде в този случай, о Балаки, е лежал този човек? Какво е станало с него тук? Откъде се е върнал тук?

Тогава Балаки не разбрал. Тогава Аджаташатру му казал: Къде в този случай, о Балаки, е лежал този човек, какво е станало с него тук, откъде се е върнал тук, както попитах, са артериите на човек (на сърцето), наречен Хита (благотворителят). От сърцето те се разпространяват до перикарда. Сега те са малки като косъм, разделен хиляда пъти. Те се състоят от миниатюрна есенция, червеникаво-кафява, бяла, черна, жълта и червена. В тях човек остава, докато спи; той не вижда никакви сънища.

IV-20. Тогава той става единен в това жизненоважно дихание. Тогава речта, заедно с всички имена, отива при него; окото, заедно с всички форми, отива при

него; ухото, заедно с всички звуци, отива при него; умът, заедно с всички мисли, отива при него.

Когато се събуди, както от пламтящ огън искри излизат във всички посоки, така и от този Аз жизнените дихания излизат към съответните им места; от жизнените дихания, боговете (сетивните способности); от сетивните способности - световите. Този много жизнен дихание, дори този Аз на интелигентността, е влязъл в този телесен Аз до косъма и нокътя. Точно както бръснач може да бъде скрит в калъф за бръснач или като огън в камината, така и този Аз на интелигентността е влязъл в този телесен Аз до самите коси и нокти. От този Аз тези други Аз зависят, както от вожд неговите собствени (хора) или както неговите собствени (хора) служат на вожд, така и тези други Аз са в служба на този Аз на (интелигентността). Наистина, докато Индра не разбираше този Аз, толкова дълго Асурите го побеждаваха. Когато той разбра това, побеждавайки и побеждавайки Асурите, той постигна превъзходство сред всички богове и всички същества, суверенитет и върховенство.

По същия начин и този, който знае това, премахвайки всички злини, постига превъзходство, суверенитет и господство над всички същества - този, който знае това, да, този, който знае това.

Ом! Нека речта ми бъде основана (т.е. в съответствие с) ума;
Нека умът ми бъде основан на речта.
О, Самосияйни, разкрий ми Себе Си.
Нека и двамата (речта и умът) бъдете носители на Ведата за мен.
Нека не всичко, което съм чул, да се отдалечи от мен.
Ще съединя (т.е. ще залича разликата между) ден
и нощ чрез това обучение.
Ще изрека това, което е вербално вярно;
ще изрека това, което е мислено вярно.
Нека това (Брахман) ме защити;
Нека Това защити говорещия (т.е. учителя), нека Това ме защити;
Нека това защити говорещия - нека Това защити говорещия.
Ом! Нека има мир в мен!
Нека има мир в обкръжението ми!
Нека има мир в силите, които действат върху мен!

Тук завършва Каушитаки-Брахмана Упанишад, както се съдържа в Риг-Веда.

Публикувано | Променено на 27 юли 2019 г.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита
Брахма Сутра
Упанишади
Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги на Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

В

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Духовен магазин Celextel

Магазин за електронна музика Celextel

Духовна библиотека Vedanta

Библиотека Vedanta Shastras

„Всяка душа е потенциално божествена. Целта е да се прояви тази Божественост вътре в себе си, чрез контролиране на природата, външна и вътрешна. Направете това или чрез работа, или чрез поклонение, или чрез психически контрол, или чрез философия - чрез едно или повече или всички от тях - и бъдете свободни. Това е цялата религия. Доктрините, или догмите, или ритуалите, или книгите, или храмовете, или формите са само второстепенни детайли.“

Свами Вивекананда

Пълни съчинения на Свами Вивекананда - том 1

Отказ от отговорност: Celextel създаде тази Веданта духовна библиотека с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности.

Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 Celextel Enterprises Pvt. Ltd. Всички права запазени.

Тема за иновации от Caginet ** Задвижвано от GetSimple

